

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 4. července 2024 v trestní věci obžalované [údaje o účastníkovi]

takto:

K odvolání obžalované Ing. [jméno] [příjmení] se podle § 258 odst. 1 písm. a), b), trestního řádu zrušuje rozsudek Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 25. 3. 2024 č. j. 24 T 141/2023 - 425 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc vrací okresnímu soudu.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná [příjmení] [jméno] [příjmení] uznána vinnou, že dne 14. 12. 2022 v 16.36 hodin ve [obec] jela jako řidička osobního motorového vozidla značky Ford Focus, [registrační značka], bez zákonného pojištění po vozovce [anonymizováno] ulice směrem od Jiráskovy ulice ke křižovatce ulic [ulice] a [ulice], na které chtěla odbočit vpravo, přičemž nesledovala situaci v silničním provozu, plně se nevěnovala řízení a srazila chodkyni, poškozenou [jméno] [jméno] [příjmení], narozenou [datum], přecházející vozovku [anonymizováno] ulice před uvedenou křižovatkou po vyznačeném přechodu pro chodce zleva doprava ve směru její jízdy, na kterou nereagovala, čímž porušila ust. § 4 písm. a) a b) zákona č. 361/2000 Sb., podle kterých je každý účastník silničního provozu povinen zejména chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, a dále řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích, dále ust. § 5 odst. 1 písm. d) téhož zákona, podle kterého je řidič povinen zejména dbát zvýšené opatrnosti zejména vůči dětem, a dále ust. § 5 odst. 2 písm. f) téhož předpisu, podle kterého řidič nesmí ohrozit nebo omezit chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, kdy v důsledku nárazu pravou přední částí vozidla obžalované do pravé dolní končetiny poškozené, poškozená upadla na obrubník vozovky, a v důsledku nárazu utrpěla otok v oblasti malíkové plochy pravé nohy, prosvítající krevní výron na malíkové hraně a nad 5. zánártní kostí pravé nohy a zlomeninu (infrakci = nalomení) pod hlavičkou 5. zánártní kosti bez posunu úlomků a bez zasažení růstové zóny, pro tato zranění byla převezena do nemocnice, kde jí byla pravá noha fixována sádrou botkou, po vyšetření byla propuštěna do domácího léčení s povolením chůze o dvou berlích bez nášlapu na zraněnou pravou dolní končetinu, po třech týdnech jí byla sejmuta sádrová dlaha, která byla nahrazena elastickým obvazem, přičemž po dobu tří týdnů, kdy měla nohu fixovanou v botce, musela chodit pouze o berlích, nemohla našlapovat na pravou dolní končetinu a potřebovala částečnou pomoc druhé osoby, dva měsíce chodila na rehabilitace a bála se postavit na pravou dolní končetinu,

kdy v uvedený den bezprostředně po zavinění dopravní nehody popsané shora, o které s ohledem na její okolnosti musela vědět, obžalovaná z místa dopravní nehody bez zastavení odjela, aniž by se zajímala o stav poškozené a poskytla jí nebo jí přivolala jakoukoliv pomoc, ač jí v tom nic nebránilo a nehrozilo jí, ani nikomu jinému žádné riziko, přičemž s ohledem na okolnosti dopravní nehody, zejména vzhledem k intenzitě nárazu a s ohledem na skutečnost, že se jednalo o dítě, musela předpokládat, že poškozená mohla utrpět zranění vyžadující zajištění

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

pomoci, následně s vozidlem opakovaně projela kolem místa nehody, aniž by zde zastavila a zajímala se o stav poškozené. Její jednání bylo kvalifikováno jednak jako přečin ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 trestního zákoníku a jednak jako přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 trestního zákoníku. Za toto jednání byla odsouzena podle § 151 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku a dále za použití § 67 odst. 2 písm. b) a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k úhrnnému peněžitému trestu v počtu 220 denních sazeb po 300 Kč, tedy v celkové výši 66 000 Kč. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalované dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 22 měsíců.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalované uložena povinnost zaplatit poškozené Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR, IČ 47114704, se sídlem Vinohradská 2577/178, Praha 3, na náhradě škody částku 14 222 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla uložena obžalované povinnost zaplatit poškozené nezletilé [jméno] [jméno] [příjmení], narozené [datum], bytem [adresa], na náhradě nemajetkové újmy - bolestném, částku 10 683,30 Kč.

2. Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná v zákonné lhůtě odvolání. Konstatovala, že nedílnou součástí práva na soudní ochranu a ústavního práva na spravedlivý proces vyplývajících mimo jiné z čl. 6 odst. 1 Úmluvy a z čl. 36 Listiny, promítnutých v § 125 trestního řádu, je požadavek náležitého odůvodnění soudních rozhodnutí. Smyslem odůvodnění rozhodnutí je především seznámení účastníků řízení s úvahami, na nichž rozhodující orgán své rozhodnutí založil a dodržení principu vyloučení libovůle. Požadavkem na řádné odůvodnění se rozumí přiměřená míra odůvodnění. Jako celek odůvodnění rozhodnutí musí účastníkům řízení umožňovat seznatelnost těch úvah soudu, jež byly relevantní pro výsledek řízení, a tím jeho přezkoumatelnost z hlediska zákonnosti i věcné správnosti. Má-li soudní rozhodnutí obstát z hlediska ústavněprávního přezkumu, musí z jeho odůvodnění vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž jím učiněná skutková zjištění nesmějí být v extrémním nesouladu s vykonanými důkazy (srov. usnesení ze dne 23. 9. 2005 sp. zn. III. ÚS 359/05) a musejí být logická a přezkoumatelná. Zásada volného hodnocení důkazů dle § 2 odst. 6 trestního řádu neznamená libovůli, resp. svévoli orgánů činných v trestním řízení. Uplatnění této zásady je neoddělitelně spjata s požadavkem transparentnosti rozhodování, spočívajícím v povinnosti důkazní postup vyčerpávajícím způsobem popsat a logicky i věcně přesvědčivým způsobem odůvodnit. Dalším ze základních principů trestního řízení je zásada presumpce nevinny, právně zakotvená v čl. 6 odst. 2 Úmluvy, v čl. 40 odst. 2 Listiny a v § 2 odst. 2 trestního řádu, zakazující soudu vynést odsuzující rozsudek, pokud nebyly odstraněny všechny důvodné pochybnosti o vině obžalovaného, neboť platí, že není-li vina obžalovaného plně prokázána, musí být zproštěn obžaloby. V opačném případě soud poruší ústavním právem garantovaná práva obžalovaného. Jakákoli rozumná pochybnost o skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda byla či nebyla některá z okolností významná pro naplnění znaků trestného činu, důvodně opřená o soudem provedené důkazy hodnocené v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, nutně musí vést ke zprošťujícímu výroku. Z konstantní judikatury Ústavního soudu se rovněž podává, že pokud lze v trestním řízení na základě provedení dokazování dospět k několika skutkovým verzím, a soud se přikloní k té verzi, která je pro obviněného nepříznivá, porušuje princip rozhodování, „in dubio pro reo“, a tím i zásadu presumpce nevinny dle čl. 40 odst. 2 Listiny.

3. A právě taková situace nastala v projednávaném případě, kdy se obžalovaná měla obou přečinů dopustit podle soudu prvního stupně tak, že měla řídit vozidlo v době jeho srážky s nezletilou [jméno] [jméno] [příjmení], jíž po střetu neměla poskytnout pomoc. Skutkové zjištění, že vozidlo řídila v době střetu obžalovaná, však z provedených důkazů bez důvodných pochybností nevyplývá. Závěr, že obžalovaná vozidlo řídila, je pouze domněnkou soudu prvního stupně, která nemá oporu v proběhlém dokazování. Úvahy, jimiž se soud prvního stupně řídil při hodnocení

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

důkazů provedených v řízení před soudem, nejsou jasné. O skutkové okolnosti, která je pro naplnění znaků obou trestných činů, jež jsou obžalované kladeny za vinu, tedy že v době nehody řídila předmětné vozidlo, panují i nadále zásadní pochybnosti. Okolnostmi spáchání druhého trestného činu, neposkytnutí pomoci řidičem motorového vozidla, se soud prvního stupně nezabýval vůbec. Soud prvního stupně v podstatě nekriticky převzal tvrzení obžaloby. Verzi obhajoby obžalované, která od prvního okamžiku tvrdí, že vozidlo neřídila, se orgány činné v trestním řízení ani soud prvního stupně vůbec nezabývaly, natož aby ji vyvrátily.

4. Skutečnost, že obžalovaná poskytovala policejnímu orgánu ochotně při vyšetřování součinnost do okamžiku, kdy pochopila, že podezření vyslovené policejním orgánem o tom, že nehodu zavinila, se v podstatě již v té době rovnalo jejímu obvinění, byla i v řízení před soudem prvního stupně použita proti ní. Obžalovaná v inkriminovaný den zcela dobrovolně přejela s vozidlem z místa, kde se podrobila kontrole, na místo nehody, umožnila prohlídku vozidla a byla připravena ve věci poskytnout vysvětlení. Policejní orgán však od ní žádné vyjádření nepožadoval a rozhovor mezi ní a matkou poškozené, [jméno] [příjmení], jehož obsah nikdo neslyšel, soud prvního stupně hodnotil v její neprospěch, když označil její údajné vyjádření směrem ke svědkyni [příjmení], jak jej soudu popsala svědkyně [příjmení], za završení důkazů o tom, že vozidlo řídila (viz však text dále). Viděno optikou soudu prvního stupně, pokud by obžalovaná součinnost Policii ČR neposkytla a na místo dopravní nehody odmítla odjet, nebo by se svědkyně [příjmení] vůbec nemluvila, nemohl by soud prvního stupně dospět k závěru o završení důkazů o obžalované jako o řidičce vozidla. Náhled soudu prvního stupně obžalovaná důrazně odmítá, a to i ve světle jeho nepřezkoumatelné argumentace, proč uvěřil verzi o obsahu jejího rozhovoru se svědkyní [příjmení] právě této svědkyni.

5. Soud prvního stupně učinil v řízení skutkové a právní závěry, které popsal v bodu 16. a násl. napadeného rozhodnutí takto: „Ing. [jméno] [příjmení] vinu jednáním dle obžaloby popírala, když v rámci své obhajoby připouštěla, že kolem náměstí, kde stála záchranka a policejní vůz projížděla se svojí dcerou (nespecifikovala, o kterou z dcer se jedná), a to cestou od strýce.“ K tomu obhajoba konstatuje, že tvrzení obžalované o jejich třech průjezdech přes náměstí (z domova ke strýci, od strýce domů a z domova k vietnamské prodejně) nebylo obžalobou zpochybněno, natož vyvráceno. Podstatné v projednávané věci však je, zda obžalovaná vozidlo řídila i v okamžiku dopravní nehody. Obžalovaná svoji účast na dopravní nehodě od počátku vylučuje a policie se jí v rámci prvotních úkonů po nehodě neptala na to, kdo vozidlo řídil. Obhajoba obžalované vyvrácena nebyla, natož pak logickým a přesvědčivým způsobem.

6. „Dcera Ing. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], která zároveň od července 2021 disponovala příslušným řídičským oprávněním, a připouštěla, že v den dopravní nehody v autě s Ing. [jméno] [příjmení] jela, dále nevyprávěla. Z vyjádření [jméno] [příjmení] nelze podle soudu prvního stupně dospět k jednoznačnému závěru o podpoře obhajoby Ing. [jméno] [příjmení], neboť hovoří toliko o jízdě vozidlem, nikoli explicitně o jeho řízení (nemluvě o přesném času a místě nebo trase jízdy).“ Uvedený závěr soudu prvního stupně je rovněž nepřezkoumatelný. Obžalovaná soudu jasně sdělila, kdy, odkud, kam a s kým ve vozidle v den dopravní nehody cestovala a že v době nehody vozidlo neřídila. Zásada „nemo tenetur se ipsum accusare“ svědčí v tomto řízení nejen obžalované, ale platí i pro [jméno] [příjmení]. Její výpověď potvrzuje tvrzení obžalované, že v den dopravní nehody s ní ve vozidle jela. „Podle názoru soudu obhajobu znevěrohodňuje to, že Ing. [jméno] [příjmení] neměla při cestě na nákup u sebe peněženku, kterou jí dcera omylem z vozidla odnesla. Soud má za to, že obhajoba obžalované celkově byla jako celek vyvrácena dalšími důkazy, a je zjevně účelová, vedena pochopitelným záměrem obžalované vyhnout se odpovědnosti za protiprávní jednání, kterého se dopustila.“ Právní závěr soudu prvního stupně (tak jej soud označuje), že každý, kdo si zapomene vzít na nákup peněženku, je nevěrohodný, je vskutku bizarní. Poznámku soudu prvního stupně o vztahu matky k dceři obžalovaná nechce komentovat, když podle jejího názoru svědčí pouze o tom, že soud

prvního stupně si při absenci nezbytných důkazů tímto způsobem odůvodňuje její odsouzení a snaží se zpochybnit morálně volní vlastnosti obžalované, ačkoli k tomu nemá relevantní důvod.

7. Dalšími důkazy, které mají obhajobu obžalované vyvracet, avizované soudem v bodu 16 napadeného rozhodnutí, mají být výpovědi svědků [jméno] [jméno], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], a svědkyně [jméno] [příjmení], matky poškozené. Ani z výpovědí uvedených svědků však nelze dovodit, natož pak bez důvodných pochybností, že by vozidlo řídila v době nehody obžalovaná. Svědek [jméno] [jméno], jehož výpovědi se soud prvního stupně věnuje v bodu 17 napadeného rozhodnutí, v průběhu své svědecké výpovědi před policejním orgánem uvedl, že si všiml hned, že ve vozidle na místě řidiče seděla žena a že nic bližšího k té ženě není schopen říci. Dále svědek policejnímu orgánu vypověděl, že si myslí, že při opakovaném průjezdu vozidla jej řídila ta samá žena, jako při dopravní nehodě, na otázku zda by řidičku vozidla poznal odpověděl, že by jí asi nepoznal, na otázku proč si myslí, že vozidlo řídila ta samá žena jako při dopravní nehodě, uvedl, že mu to prostě přišlo a ještě si to spojil s tím autem a na otázku z čeho usuzuje, že vozidlo [příjmení] řídila při nehodě stejná žena jako v době jeho prvního průjezdu po nehodě, když nebyl schopen vyjádřit se k tomu, jak vypadá, odpověděl, protože už si teď nepamatuji, jak vypadala. K tomu se důrazně podotýká, že svědek viděl vozidlo při průjezdu po nehodě ze vzdálenosti 20 m, v noci, za sněžení, za provozu dalších vozidel, kdy vozidlo mělo zavřená okna a zřejmě spuštěné stěrač. Soudu v průběhu svého výslechu svědek sdělil, že si řidiče protijedoucího vozidla nevšiml, vozidlo po střetu pokračovalo v jízdě směrem dolů z křižovatky doprava. Již neví, zda při průjezdu po nehodě vozidlo řídila žena nebo muž, řidiče viděl, ale nedokáže jej identifikovat. Soud výpověď svědka [jméno] [jméno] podanou policejnímu orgánu předestřel pro účely svého rozhodnutí ve věci tomuto svědkovi tak, že svědek měl policii vypovědět, že již při srážce vozidla s poškozenou viděl jako řidiče vozidla ženu a při dalším průjezdu vozidla kolem místa nehody jej řídila opět ta samá žena (viz str. 6 protokolu z hlavního líčení ze dne 10. ledna 2024. Na takto předestřenou citaci se svědek [jméno] [jméno] vyjádřil tak, že uvedl: „Pokud jsem to takto uváděl na policii, je to možné, ale dnes si to nevybavuji.“ Svědek tedy neměl možnost porovnat svoji výpověď na policii a myslel si, že mu ji soud předestírá tak, jak ji policii podal. Jak výše uvedeno, svědek však policii při svém výslechu uvedl pouze to, že si myslí, že vozidlo v době nehody řídila ta samá žena, která projížděla křižovatkou s vozidlem po nehodě a dále, že nic bližšího k ženě, kterou vnímal jako řidičku v době nehody nemůže říci (viz č.l. 155 až 159 spisu, protokol o výslechu svědka ze dne 2. srpna 2023). Svědek tedy soudu nepotvrdil, že vozidlo při nehodě řídila stejná žena, která jej řídila při dalším průjezdu a obžalovanou jako řidičku vozidla při nehodě neztotožnil. Údajná přiměřená a náležitá míra jistoty svědka [jméno] ve ztotožnění obžalované jako řidičky vozidla při nehodě tvrzená soudem prvního stupně tak není žádná a jedná se pouze o další nepřezkoumatelný závěr soudu prvního stupně, který je v extrémním rozporu s provedeným dokazováním. Podle názoru obžalované tak soud prvního stupně výpověď svědka [jméno] [jméno] v průběhu hlavního líčení zkreslil s cílem nalézt důvod pro její odsouzení, jeho otázka svědku [jméno] [jméno] směřující k identifikaci řidiče vozidla v době nehody byla ze strany soudu kapciózní a nezákonná a závěr o tom, že vozidlo řídila v době nehody obžalovaná na základě výpovědi svědka [jméno] [jméno] nelze učinit. Ve zkreslování obsahu výpovědi svědka [jméno] [jméno] soud prvního stupně ve svém rozhodnutí dále pokračuje, když se snaží nepřezkoumatelně dovodit, že je možné, že svědek vozidlo při opakovaném průjezdu místem nehody pozoroval, proto má být úroveň jeho poznání situace možno chápat jako již robustnější, protože při pozorování již lze vnímat a všimnout si znaků identifikujících pozorovanou situaci a že si uchoval rámcový základ pozorovaného obrazu (shoda v totožnosti jednajících osoby) pozorovaného dle svědka z 15-20 metrů, když k řidiči vozidla při nehodě není schopen nic bližšího říci. Podle soudu svědek vyjadřuje přiměřenou a náležitou míru jistoty, která odpovídá situaci, ve které měl možnost takovou osobu sledovat a lze tak učinit závěr o tom, že osobou řidiče, resp. řidičky vozidla, které srazilo poškozenou, byla obžalovaná, když tento závěr má být podepřen dalšími zjištěnými okolnostmi, jak mají být rozvinuty dále v rozhodnutí. Jak již výše uvedeno a jak bude uvedeno dále v textu, tak tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

v žádném případě není. Tvrzení, že se v osobě řidiče vozidla projíždějícího místem nehody v době po nehodě jednalo o stejnou ženu, která řídila vozidlo v době nehody, je tak pouhou fikcí soudu prvního stupně, kterou svědkovi [jméno] [jméno] podsunul, požadoval po něm její potvrzení a bez ohledu na skutečnost jej použil pro svoji argumentaci o vině obžalované. Skutkový závěr soudu prvního stupně o tom, že vozidlo řídila obžalovaná, z výpovědi svědka [jméno] [jméno] nevyplývá a postup soudu prvního stupně je nepřezkoumatelný a nezákonný.

8. Pokud se jedná o barvu vozidla, záběry z kamer, opakované průjezdy vozidla, barvu vlasů řidičky, brýlí řidičky a další domněnky, vyjádřené svědky v průběhu řízení, jež soud prvního stupně označuje za další důkazy vyvracející obhajobu obžalované, pak ani z těch nelze dovozovat, že

by vozidlo v době nehody obžalovaná řídila a její obhajobu nevyvracejí. Ostatně v tomto směru ani soud prvního stupně nesděluje, jakým způsobem uvedené důkazy hodnotil a jaké závěry ze svého hodnocení učinil, což rovněž činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným a nezákonným. Například k domněnce svědkyně [příjmení], že řidička vozidla při jednom z průjezdů vozidla měla mít brýle a že na místě spolujezdce nikdo neseděl, obžalovaná v rámci svého vyjádření uvedla, že nemá předepsané brýle na jízdu, má pouze brýle na blízko a v těch nevidí na dálku a že při této jízdě s ní jela ve vozidle dcera. Skutečnost, že se svědkyně [příjmení] mýlí v popisu řidičky vozidla při tomto průjezdu, jakož i v tom, že na sedadle spolujezdce podle ní nikdo neseděl, svědčí o tom, že v důsledku nízké viditelnosti nic neviděla. To potvrzuje výpověď svědka [jméno] [jméno], že nebyl schopen policii popsat řidičku vozidla při nehodě, protože ji prostě neviděl. To, že vozidlo při průjezdu po nehodě zmiňovaném svědkyní [příjmení] obžalovaná řídila, nepopírá, naopak to sama uvádí a to, že neměla brýle, vypověděl soudu i svědek [jméno] [příjmení]. Uvedené svědčí pouze o tom, že svědci vypovídající v řízení byli ve svých výpovědích vedeni svými domněnkami a jejich výpovědi nelze vnímat jako věrný a skutečný popis událostí, které se staly. Jinými slovy řečeno, též soudem označované další, zjištěné okolnosti“ jsou toliko domněnkami osob, které se průběhu vyšetřování dopravní nehody na místě nehody pohybovaly, avšak k osobě řidiče vozidla v době nehody neprokazují ničeho.

9. Pokud se jedná o závěr soudu ve vztahu k úřednímu záznamu ze dne 25. ledna 2023, čj.: KRPP [číslo], na čl. 1. spisu 273, že: „... je namísto odmítnout námitky obhajoby v tom směru, že by snad z obsahu zmíněného úředního záznamu nebylo možno při hodnocení důkazů vycházet, stejně jako, že by bez dalšího nebylo možno při hodnocení důkazů zohlednit výpovědi zasahujících policistů k okolnostem popsáných v uvedeném dokumentu. Předně, jak na úředním záznamu, tak na výpovědích policistů v tomto směru není v podstatném rozsahu nebo jako na výlučném důkazu založen výrok soudu o vině obžalované; v tomto uvedené důkazy toliko důkazně doplňují a podporují důkazy další, především výpovědi svědků a kamerové záznamy, jak jsou rozepsány v tomto odstavci a shora.“, nelze jej, stejně jako i ostatní závěry soudu prvního stupně, v žádném směru přezkoumat, což taktéž činí napadené rozhodnutí nezákonným. Není jasné, co soud prvního stupně míní podstatným rozsahem, v jakém není úředním záznamem a výpověďmi policistů založen jeho výrok o vině obžalované, tedy není jasné, v jakém rozsahu na úředním záznamu a výpovědích policistů výrok o vině obžalované založen je. Rovněž v této části je tak rozhodnutí soudu prvního stupně zatíženo těžkou vadou.

10. Ve vztahu k úřednímu záznamu obhajoba namítala to, že svědci (policisté) [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] byli vyslýcháni k obsahu úředního záznamu stran úkonu, o němž byl záznam vyhotoven, což je nepřípustné. Jediným důkazem o obsahu podání vysvětlení může být úřední záznam. Ten však byl vyhotoven s odstupem 42 dnů od dopravní nehody a obžalované nikdy nebyl předložen. Od svědka [jméno] [příjmení] v průběhu hlavního líčení soud zjistil, že obžalovaná měla pravděpodobně projíždět od Sedlce ze [anonymizováno] ulice směrem doleva do [anonymizováno] ulice (což není pravda), že vozidlo při opakovaných průjezdech křižovatkou ulic [ulice] a [ulice] odbočovalo vlevo (což není pravda), že obžalovaná byla poučena policistou [jméno] [příjmení] podle § 34 zákona č. 250/2016 Sb., o přestupcích (uvedené ustanovení

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

upravuje přechod odpovědnosti podnikající fyzické osoby za přestupek), tedy policejním orgánem poučena nebyla. Svědek [jméno] [příjmení] uvedl, že si nic nepamatuje a že úřední záznamy se píše neprodleně po návratu ze zásahu. Podle § 109 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o policii České republiky, úřední záznam musí být pořízen bez zbytečného odkladu a musí obsahovat uvedení času, důvodu, průběhu a okolností úkonu. Z výpovědi obou policistů však vyplývá, že úřední záznam nezpracovali, protože jej po nich nikdo nechtěl a vyhotovili jej tak zřejmě až v okamžiku, kdy si jej někdo vyžádal. Ze strany policejního orgánu se jednalo zjevně o postup nezákonný, zakládající nezákonnost celého trestního řízení. Ani z obsahu uvedeného úředního záznamu však nelze dovodit účast obžalované na dopravní nehodě. Ta nepopírá, že dne 14. prosince 2022 po 16:30 hod. projížděla přes [ulice] ve [obec]. Jednalo se však o průjezd vozidla z [anonymizováno] ulice směrem od [anonymizováno] do ulice [anonymizováno] směrem na [část obce] při jízdě od strýce do jejího bydliště (přitom měla být svědky viděna) a o průjezd vozidla ve směru od svého bydliště po ulici [ulice] do ulice [ulice] (kdy byla zastavena policejní hlídkou), tedy nikoli o průjezd vozidla ve směru z ulice [ulice] do ulice [ulice], při němž došlo k dopravní nehodě. Připouští, že zaznamenala nějaký zvuk, který považovala za utrženou námrazu. Protože mrzlo a sněžilo, nelze tento zvuk považovat za neobvyklý, ale naopak za celkem běžný. Že by obžalovaná akcentovala zvuk, který ji donutil kontrolovat situaci za vozidlem pohledem do zrcátka, jak se marně snaží podsunout soud prvního stupně, z úředního záznamu nevyplývá a nelze to dovodit ani z výpovědi zasahujících policistů. Nelze přistoupit na optiku soudu, že jakékoli sdělení je současně zdůrazněním, které automaticky zakládá podezření.

11. Závěr soudu prvního stupně, že účast obžalované na dopravní nehodě lze dovodit z výpovědi svědkyně [jméno] [příjmení], matky poškozené, jejíž obsah má podle soudu prvního stupně podporovat jeho závěr o vině obžalované je mylný. To, že obžalovaná připouští rozhovor se svědkyní [jméno] [příjmení], nemůže být důkazem o tom, že svědkyně [jméno] [příjmení] vypovídá pravdu o obsahu tohoto rozhovoru, jak tvrdí soud, konkrétně, že jí obžalovaná řekla, že si má dceru lépe hlídat a ta jí tam vběhla, čímž má být podle soudu účast obžalované na nehodě prokázána. Obžalovaná tvrzení svědkyně [příjmení] popírá. Vysvětlení soudu prvního stupně, proč uvěřil tvrzení svědkyně [jméno] [příjmení] a neuvěřil tvrzení obžalované je pouze jeho nepřezkoumatelnou subjektivní úvahou, nikoli závěrem vzešlým z objektivního hodnocení důkazů. Argument soudu, že uvedená obhajoba obžalované je nevěrohodná a nelogická, když přejela na výzvu policie, která se jí měla na její účast na nehodě dotazovat, na místo nehody, je irrelevantní. Soud prvního stupně u rozhovoru obou žen nebyl, žádný ze svědků v tomto směru ničeho nevyprávěl, a proto soud prvního stupně nemůže v tomto směru činit závěry o vině obžalované. Závěr soudu, že z údajné reakce obžalované směrem ke svědkyni [příjmení]: „[příjmení] si jí hlídat, ona mi tam vběhla“, na údajnou výtku svědkyně [příjmení]: „Že se nestydíte“, nelze, než mít aktivní účast obžalované na nehodě, a to v kontextu vpředu v odůvodnění rozsudku zmíněných důkazů, za prokázanou, je nepřezkoumatelná a nezákonná. Soud má povinnost hodnotit důkazy jednotlivě a ve svém souhrnu. V daném případě však soud postupoval tak, že důkazy výpověďmi obou žen v rovině tvrzení proti tvrzení hodnotil v kontextu jím označených dalších důkazů, které však o vině obžalované nevyprávějí ničeho, z nichž některé dokonce zkreslil. I v tomto směru jsou tak závěry soudu prvního stupně nelogické, nesprávné a nelze je podrobit přezkumu.

12. S ohledem na požadavky spravedlivého procesu je povinností soudu důkazní postup vyčerpávajícím způsobem popsat a logicky i věcně přesvědčivým způsobem odůvodnit, přičemž nároky na odůvodnění jsou trestním řádem zvláště výrazně především v případech, kdy si provedené důkazy vzájemně odporují. Ústavní soud opakovaně konstatoval, že základním atributem právního státu je zásada právní jistoty, jejíž nezbytnou součástí je i zásada legitimního očekávání. Jsou-li některé poznatky pouze pravděpodobné, je namístě a zapotřebí v rozhodování uplatnit princip *in dubio pro reo*, přitom požadavek bezpečného skutkového zjištění bez důvodných

pochybností nelze zaměňovat s nebezpečnou teorií, že stačí pravděpodobné usvědčení pachatele. Jak rovněž konstatoval Ústavní soud, zásada volného hodnocení důkazů není a nesmí být projevem libovůle, resp. svévole orgánů činných v trestním řízení. Je nezbytné ji strukturovat do konkrétních komponentů a kritérií. Jedním z nich je transparentnost rozhodování čili nutnost důkazní postup vyčerpávajícím způsobem popsat a logicky i věcně přesvědčivým způsobem odůvodnit. Volnost soudu v rámci hodnocení důkazů není absolutní. Tím, že soud prvního stupně uvedeným způsobem nepostupoval, porušil, kromě jiného, ustanovení § 125 a § 134 odst. 2 trestního řádu a právo obžalovaného na spravedlivý proces.

13. Soud prvního stupně v rozporu se svými povinnostmi, se zásadami trestního řízení a s principy ústavnosti založil své rozhodnutí o vině obžalované pouze na svých domněnkách, opírajících se v blíže neurčeném rozsahu o nepodložené tvrzení svědkyně [jméno] [příjmení], o jejíž zainteresovanosti na výsledku řízení není pochyb, dále o zkreslenou výpověď [jméno] [jméno], které přiřadil status výpovědi stěžejní, a v blíže neurčeném rozsahu o výpovědi [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], které jsou irelevantní. To, že soud prvního stupně výpovědi v neprospěch obžalované logicky a věcně nevyložil a své rozhodnutí ve věci založil na nejasných, neúplných a nesprávných zjištěních, když se nevypořádal se všemi skutkovými okolnostmi významnými pro rozhodnutí, je v rozporu s kautelami trestního řízení. Důkazy, které byly v průběhu trestního řízení pořizeny, soud hodnotil pouze v neprospěch obžalované, důkazy v její prospěch

nehodnotil vůbec (např. výpověď svědka [jméno], který uvedl, že není schopen řídičku vozidla při nehodě vůbec popsat, tvrzení obžalované o obsahu rozhovoru s [jméno] [příjmení], a další). Vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, z napadeného rozhodnutí nevyplývají a jím učiněná skutková zjištění jsou v extrémním nesouladu s vykonanými důkazy. Při projednávání trestní věci obžalované soud prvního stupně porušil ustanovení trestního řádu a zatížil řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, podstatnými vadami, které měly vliv na správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Platí, že není-li vina plně prokázána, musí být obžalovaný zproštěn obžaloby (viz také § 226 písm. a) trestního řádu), neboť nedokázaná vina má stejný význam jako dokázaná nevinan. Závěry soudu prvního stupně o vině obžalované jsou toliko jeho domněnkami a skutečnost, že vozidlo řídila v době nehody obžalovaná zjištěna a prokázána nebyla.

14. Při veřejném zasedání pak další z obhájců JUDr. [jméno] [jméno], PhD. uvedl, že soud prvního stupně provedl na tuto relativně banální kauzu vcelku rozsáhlé dokazování, kdy však v rámci toho dokazování nepostupoval vždy tak, jak mu ukládají procesní předpisy a zároveň ty důkazy nehodnotil tak, jak předpokládá trestní řád. Jednak jde o výslech svědka [jméno] v hlavním líčení. Chtěl by vyzdvihnout pokládání kapiózních otázek, zejména v tom klíčovém momentu, zda obžalovaná řídila vozidlo v době nehody, kdy soud předestíral nějaké skutečnosti z výpovědi přípravného řízení svědkovi [jméno], které nikdy nezazněly, což trestní řád tento postup samozřejmě nejenom že nepředikuje, ale dokonce zakazuje. při hodnocení výpovědi svědkyně [příjmení] - matky poškozené, která z hlediska interakce s obžalovanou sdělila nějakou krátkou informaci, že snad obžalovaná měla řídit vozidlo, nicméně tady se soud prvního stupně vůbec nevypořádal s tím, že jak matka poškozené, tak samozřejmě i obžalovaná, obě dvě mají zájem, aby věc pro ně dopadla příznivě, se na tuto skutečnost nezaměřil a prostě věřil této svědkyni. Třetí bod z hlediska porušení procesních předpisů je nejzávažnější, byť soud prvního stupně uvádí, že je to pro něj jenom doplňkový důkaz. Ten představuje celkový pohled těch osob, které byly na místě, který následně převzal soud prvního stupně. Jedná se o úřední záznam na č. l. 273 a 274, který Policie České republiky vypracovala zhruba 40 dnů po té nehodě. První skutečností je, že, a logicky, není podepsán ze strany obžalované. Nicméně pokud policista tvrdí, že obžalovaná byla v tu chvíli poučena podle § 61 zákona o Policii České republiky, takto tvrdí po 40 dnech pouze ten policejní orgán. Úřední záznam nebyl ze strany obžalované podepsán. A podezřelý má stejná procesní práva jako obviněný, to znamená, že musí mít to poučení nejenom sdělené ze

strany policie, ale následně i prokazatelné, protože my tomu policistovi věřit můžeme nebo nemusíme. Policista [příjmení] byl v rámci hlavního líčení vyslýchán přímo k obsahu toho úředního záznamu, byl vyslýchán k obsahu toho, co mu měla sdělit obžalovaná. To znamená, pokud ty dvě složky, které policista na místě může zažít, vnímat, jsou složky subjektivní a objektivní. Subjektivní znamená to, co bylo obsahem úkonu, co mohla sdělit obžalovaná, objektivní jsou ty okolnosti, které mohl vnímat každý. Bylo zapovězeno soudu prvního stupně se tohoto policisty tázat na obsah toho úkonu, na to, co mu měla obžalovaná říci. Jedná se o důkaz, který je samozřejmě absolutně neúčinný. Jestliže byli v trestní věci vyslechnuti jako svědci příslušníci policie, kteří prováděli operativní šetření na místě trestného činu, jejich výpovědi lze použít jako důkaz před soudem jen pokud vypovídali o skutečnostech, o kterých se nedozvěděli z vysvětlení podaných podle § 158 odst. 3 písm. a), odst. 5 trestního řádu nebo podle ustanovení § 61 odst. 1 Zákona o Policii České republiky.

15. Krajský soud v Plzni z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž směřovalo podané odvolání i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Dospěl při tom k následujícím závěrům.

16. Krajský soud dospěl k závěru, že v řízení, které rozsudku předcházelo, byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, jestliže mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku a vznikly nejasnosti ohledně skutkových zjištění, které se týkají přezkoumávané části rozsudku. Okresní soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Napadený rozsudek je tak zčásti nepřezkoumatelný. Okresní soud se dostatečně konkrétně nevypořádal se všemi důkazy a zjištěnými okolnostmi a hodnocení důkazů tak neodpovídá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Dopustil se procesního pochybení, když vycházel z výpovědí policistů i ohledně toho, co jim měla říkat obžalovaná na místě dopravní nehody. Na nepoužitelnost těchto částí výpovědí vyslýchanych policistů pak poukazuje platná judikatura, zejména i citované usnesení Nejvyššího soudu z roku 2011 sp. zn. 8 Tdo 238/2011, kdy pro trestní řízení je nepoužitelná ta část výpovědi vyslýchanych policistů k obsahu úkonu, tedy k tomu, co sdělila obžalovaná. Přihlédnout lze k výpovědi policisty v té části, kdy vypovídá ohledně okolností, které může na místě vnímat každý, tedy jen pokud vypovídají o skutečnostech, o kterých se nedozvěděli z výpovědí vyslýchanych osob. Povinností soudu je zjistit stav bez důvodných pochybností, tedy stav, který vylučuje jakoukoli jinou eventualitu v průběhu děje. Takový stav zjištěn nebyl. Toto pochybení soudu nemohl odvolací soud napravit. K tomu, aby mohl zaujmout nějaké stanovisko, byť třeba jen zčásti odlišné od stanoviska nalézacího soudu, musel by provést v podstatě veškeré dokazování, musel by číst protokoly o průběhu hlavního líčení i protokoly o výpovědích svědků, listinné důkazy a třeba by pak zaujal jiné stanovisko, jiný názor. Nemůže zaujmout jiný názor na základě důkazů provedených před okresním soudem, neboť by tak došlo k porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti.

17. Krajský soud proto musel zrušit napadený rozsudek postupem podle § 258 odst. 1 písm. a), b) trestního řádu a věc vrátit okresnímu soudu. Ten se musí podrobně zabývat průběhem celé události. Pokud jde o výpovědi svědků, bude se muset zamyslet nad tím, z kterých výpovědí bude vycházet. Důležitým svědkem je svědek [jméno] [jméno]. Ten byl vyslechnut jako svědek již v přípravném řízení, vypovídal o průběhu dopravní nehody a uvedl, že vozidlo, kterým byla způsobena dopravní nehoda, řídila žena, ale nic bližšího nemůže uvést. V hlavním líčení nikdy neuvedl, že si byl jistý tou ženou, nebyl si ale jistý ani tím autem. V přípravném řízení mimo jiné uvedl, že si všiml, že ve vozidle na místě řidiče seděla žena, nic bližšího k té ženě není schopen už říci. Když už byla na místě policie, tak si všiml, že to vozidlo jede zase zpátky a přišlo mu, že je to úplně to samé vozidlo, co viděl při nehodě. To mu přišlo tou barvou a tovární značkou auta. Myslí si, že to auto řídila opět ta samá žena, co viděl při dopravní nehodě, nikdo jiný v autě asi nebyl. V době, když v záchrance ošetřovali tu dívku, tak viděl, že to auto jede ve směru od školy a

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

na křižovatce odbočuje směrem na [obec]. Nepamatuje si, zda viděl do toho auta. V tu chvíli řekl policistům, že si myslí, že je to to auto, které srazilo tu holčičku. K dotazu, podle čeho mu přišlo, že řidička, která řídila vozidlo při dopravní nehodě, je ta samá řidička, která poprvé projížděla křižovatkou po dopravní nehodě, uvedl, že mu to prostě v té době přišlo, že je to ta samá žena. Ještě si to spojil s tím autem.

18. V hlavním líčení konaném dne 10. 1. 2024 tento svědek uvedl, že vozidlo, které srazilo holčičku, mělo bílou barvu, nic dalšího si nevybaví, řidiče protijedoucího vozidla si nevšiml, po dopravní nehodě tam byla policie i záchranka, to auto, které srazilo holčičku, pak jelo zpátky. Podle barvy poznal, že to bylo to auto, neví, zda řidičem byl muž nebo žena, ale osoba měla dlouhé vlasy. Policistům to říkal a ti vyrazili za tím autem. Vozidlo, které se vracelo, viděl, myslí si, že to bylo to samé vozidlo. Řidiče viděl, ale nedokáže ho identifikovat, neví, zda to byla žena nebo muž, nebyl u toho, když policie přivedla údajného pachatele. Po předstření výpovědi z přípravného řízení uvedl, že pokud to tak uváděl na policii, je to možné, ale již si to nepamatuje. V hlavním líčení tedy nikdy neuvedl, že si byl jistý tou ženou jako řidičkou, nebyl si ale jistý ani vozidlem. Nikdo ze svědků si na místě nebyl jistý ani autem. Kamerové záznamy z místa dopravní nehody jsou málo rozlišitelné. Svědkyně [jméno] [příjmení] například zmiňovala auto stříbrné barvy, SPZ na vozidle nebylo dostatečně čitelné, přetrvávají pochybnosti o tom, kdo vozidlo v době dopravní nehody řídil, nikdo ze svědků to neřekl jednoznačně a neuvedl to jednoznačně ani svědek [jméno] [jméno], a to ani v přípravném řízení, kdy byl vyslýchán v srpnu 2023, tedy zhruba 8 měsíců po dopravní nehodě. Svědkyně [jméno] [příjmení] si nebyla jistá ani autem. Sdětila, že to probírali na místě, zda to mohlo být to auto, které způsobilo dopravní nehodu či nikoli.

19. Bude tedy nutné, aby byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Jediná výpověď, která směřuje jasně k vině obžalované, je výpověď matky poškozené [jméno] [příjmení] a obhajoba se zabývala i tím, proč nemůže být výpověď matky poškozené jednoznačně usvědčující ve vztahu k obžalované, které měla uvést, že si měla matka poškozenou hlídat, že jí tam vběhla. Jedná se o tak zvané tvrzení proti tvrzení, neboť obžalovaná způsobení dopravní nehody popírá. Další svědek u toho nebyl, nepostřehl tedy nikdo z osob přítomných na místě, že by matka poškozené toto na adresu obžalované uvedla a co jí na to obžalovaná odpověděla. Toto sdělení obžalované však ještě nemusí, i pokud by tak uvedla, znamenat, že vozidlo řídila ona. Obžalovaná mohla vědět, co se na místě stalo, ale neznamená to, že vozidlo řídila a dopravní nehodu způsobila. Jenom tato část výpovědi matky poškozené nemůže ještě znamenat, že vozidlo skutečně řídila obžalovaná a nemůže v souhrnu dalších důkazů tato výpověď stačit k závěru o vině obžalované. I z kamerových záznamů zajištěných z místa dopravní nehody bylo zjištěno, že vše proběhlo velmi rychle. Okresní soud se tedy po vrácení věci bude muset věci opětovně zabývat, bude třeba opětovně vyslechnout svědka [jméno] [jméno] a přečíst mu celou výpověď z přípravného řízení, případně i z hlavního líčení, pokud by se v některých bodech odchyloval od své dřívější výpovědi. Zejména bude muset pečlivě zhodnotit výpovědi vyslýcháných policistů. Nemůže z nich však vycházet jako z celku, neboť policisté se vyjadřovali i k tomu, co obžalovaná na místě uváděla, což je nepřípustné. Výpověď svědka [jméno] bude nutné spojit i s kamerovým záznamem z místa dopravní nehody a vzhledem k rychlosti střetu se zabývat tím, zda měl šanci si řidiče vozidla, které zavinilo dopravní nehodu, prohlédnout, když sledoval vlastní střet poškozené chodkyně s vozidlem. Současně se musí soud prvního stupně vypořádat se všemi námitkami uplatněnými v odvolání.

20. Teprve na podkladě doplněného dokazování bude moci soud vydat ve věci nové rozhodnutí, v jehož odůvodnění pak uvede, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů a zejména též, jak se vypořádal s obhajobou obžalované.

Shodu s prvořpisem potvrzuje Jana Poláková.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Plzeň 4. července 2024

JUDr. Eduard Wipplinger, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.